

Arrest

nr. 221 832 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 december 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 23 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 augustus 2016 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan. De voogdij verviel van rechtswege op 31 december 2017.

1.3. Op 27 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 22 juni 2017 van 13u56 tot 17u44 en op 31 augustus 2017 van 14u11 tot 16u47 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashto machtig is. Uw voogd, Mr. DHEULIN en uw raadsman, meester VAN HEMMENS (loco VAN NIJVERSEEL), stonden u telkens bij gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, A.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en de soennitische geloofsleer te belijden. U verklaart op 31 december 1999 geboren te zijn in Shega, district Khewa (ook gekend als Kuz Kunar), in de Afghaanse provincie Nangarhar. U bent uw hele leven lang in dat dorp blijven wonen, tot u Afghanistan hebt verlaten. U ging tot uw vertrek naar school en hebt zes schooljaren afgerond. Uw oudere broer U. werkte als tolk voor de Amerikanen. Uw vader is dagarwal (kolonel) bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Uw vader heeft een aantal maanden voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban ontvangen, waarin zij uw broer en vader bedreigden. Uw broer besloot het land te verlaten en regelde met de Amerikanen een passage naar de Verenigde Staten. Een week na het Offerfeest van 2014 bent u door de taliban ontvoerd en dagenlang gevangen gehouden. U wist echter te ontsnappen en werd tijdens uw vlucht verrast door een talibanbewaker die u aanmaande te stoppen. U deed dat, maar werd door de talibanstrijder in het been geschoten. Vervolgens liep u opnieuw weg en u rende tot u een dorp bereikte. De daar aanwezige politie wisselde geweervuur met de talibanstrijder en u verloor het bewustzijn. Toen u bijkwam lag u in Jalalabad in het ziekenhuis. U bleef daar anderhalve maand voor medische behandeling. U bleef daarna nog twee maanden thuis. Omdat uw ouders voor uw leven vreesden, wilden zij u ook naar Amerika sturen. Dat was echter niet mogelijk en dus regelde uw vader een mensensmokkelaar om u naar Europa te brengen. U reisde via verschillende transitlanden naar België, waar u bent aangekomen op 22 december 2015 en u hebt in België asiel aangevraagd op 23 december 2015.

U vreest bij terugkeer door de taliban te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een dreigbrief van de taliban, een brief van uw schooldirecteur, een brief van uw voogd, een medisch attest, een kopie van het taskara van uw vader, documenten, foto's en certificaten van de loopbaan van uw vader bij het leger, een kopie van het taskara van uw broer en een vertaling, certificaten, attesten, foto's en brieven van het werk van uw broer, de enveloppe waarmee deze werden verstuurd, een handgeschreven brief van uw broer, foto's van het gezin van uw broer, de enveloppe waarin deze foto's zaten, kopies van hun visa en verblijfskaarten, en de enveloppe waarmee deze foto's en kopies zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat uw familie door de taliban werd bedreigd. Dit was de reden voor het vertrek van uw broer. Uw vader stond echter onverschillig tegenover deze dreigementen, want hij draagt altijd een kalashnikov bij zich (CGVS 1, p.8). In de eerste plaats moet hier bij worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw vader er niet zwaar aan tilde dat hij een dreigbrief van de taliban heeft gekregen en dat hij zou nalaten om ook maar de minste voorzorgsmaatregel te nemen om zijn gezin te beschermen tegen de taliban, met wie het nationale leger een bloedig conflict uitvecht in Afghanistan. Verder blijkt uit de door u voorgelegde documenten dat uw broer reeds in 2010 aanbevelingsbrieven kreeg ter ondersteuning van zijn aanvraag van een speciaal visum voor de Verenigde Staten, en dat er zelfs in de documenten uit 2008 reeds sprake is van een visumaanvraag. Dat wijst er op dat de dreigbrief die gedateerd is op 15/3/1393 (=05 juni 2014 in de Westerse kalender) geen cruciale rol gespeeld kan hebben in zijn beslissing om het land te verlaten, aangezien hij daartoe duidelijk al stappen had ondernomen voor die datum.

Omdat van deze speciale inreisvisa geweten is dat het een jarenlange procedure betreft (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo 1) moet worden besloten dat de omstandigheden van zijn vertrek hoegenaamd niet stroken met uw voorstelling van de feiten.

Toch beweert u dat het slechts enkele maanden duurde voordat hij met zijn gezin kon vertrekken, en dat hij tijdens zijn laatste dagen in Afghanistan daarover sprak met u, ongeveer anderhalve maand nadat die dreigbrief was toegekomen (CGVS 1, p.13). U verklaart verder niet op de hoogte te zijn van de procedure die uw broer heeft doorlopen voor hij zijn visum kreeg (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.6), wat in schril contrast staat met uw stellige zekerheid dat uw broer naar Amerika is gegaan als gevolg van die dreigbrief (CGVS 1, p.8,9, CGVS 2, p.6). Men kan dus aannemen dat de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is er wel degelijk een jarenlange procedure had opzitten alvorens hij naar de Verenigde Staten kon vertrekken in plaats van op een paar maanden na de 'dreiging' zijn vertrek geregeld te zien.

U beweert dat u vervolgens door de taliban bent ontvoerd. Het moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat uw verklaringen daaromtrent weinig doorleefd en spontaan zijn (CGVS 1, p.7-8). Bovendien spreidt u een opvallende desinteresse tentoon in de feiten die aan de basis zouden liggen hiervan, een houding die uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Zo vertelt u dat de taliban tijdens uw ontvoering uw vaders telefoonnummer aan u hebben ontfutseld, en dat zij hem eisen stelden voor uw vrijlating. U hebt geen idee hoe uw vader reageerde op deze boodschap. Volgens u hebt u nooit de gelegenheid gekregen om daarnaar te vragen (CGVS 1, p.8). Aangezien u nog anderhalve maand in het ziekenhuis hebt doorgebracht en vervolgens twee maanden thuis bent geweest voor uw vertrek (CGVS 1, p.7) valt het niet ernstig te nemen dat u nooit de kans hebt gehad om met uw vader te spreken over wat er zich had voorgedaan. Bovendien staat u nog steeds in contact met uw vader, maar hebt u zelfs na de vragen hieromtrent op uw eerste gehoor nagelaten om zelfs maar te proberen om meer inlichtingen in te winnen in de aanloop van uw tweede gehoor (CGVS 2, p.3). Verder moeten toch de nodige twijfels geuit worden bij het feit dat de taliban uw ontvoering organiseerden, om u vervolgens onbewaakt achter te laten zodat u kon ontsnappen (CGVS 1, p.7), net zoals het mag verbazen dat u met een oorlogsgeweer in het been werd geschoten en toch nog steeds de achtervolgende taliban te snel af was (CGVS 1, p.7,8). Volgens u had u niet door hoe ernstig de wonde was omdat u de pijn niet voelde (CGVS 1, p.8). Waar het misschien mogelijk is dat u door de adrenaline niet meteen bewust was van de wonde in het been, moet het Commissariaat-generaal toch opmerken dat een kogel uit een oorlogswapen van zwaar kaliber die uw been doorboorde (CGVS 1, p.8) toch heel wat schade zou aanrichten. Deze vaststelling doet het op zijn minst vreemd lijken dat u toch kon ontkomen aan uw belagers, zeker wanneer deze u onder vuur namen met automatische wapens. U kan verder ook niets vertellen over de afloop van dit incident. U weet niets over wie deze talibanstrijder was of wat er met hem gebeurd is nadat u door de politie bent gered. U hebt daar nooit naar gevraagd, verklaart u (CGVS 1, p.8). Volgens uw verklaringen bent u ternauwernood aan de dood ontsnapt, en dus is het weinig geloofwaardig dat u nooit enige vraag hebt gesteld naar wat er precies gebeurde. U hebt dat zelf nooit gedaan maar u acht het mogelijk dat uw vader daar wel naar heeft gevraagd (CGVS 1, p.9). U zegt ook te denken dat uw vader wel naar de politie is gestapt, maar u hebt geen documenten daarvan, hoewel u duidelijk werd gemaakt dat u uw asielaanvraag met alle beschikbare middelen moet ondersteunen (CGVS 1, p.11). Het is frappant dat u zich nooit zekerheid verschaft zou hebben over het feit of uw vader over documenten beschikt die deze vervolgingsfeiten zouden staven. U verklaart immers dat uw vader de nodige documenten uit Afghanistan heeft opgestuurd en dan is het vreemd dat u verzuimd zou hebben om aan te dringen op dergelijke sterke bewijzen die zouden voortvloeien uit een gerechtelijk onderzoek. Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld of de politie enig onderzoek hebben gevoerd naar deze ontvoering, zegt u dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS 1, p.9). Dat de overheid in dergelijk geval een grondig onderzoek zou nalaten, zou evenwel strijdig zijn met de logica. Dat u niet zou gemerkt hebben dat er een onderzoek werd gevoerd, valt ook niet aannemelijk te noemen. Bovendien verklaart u dat uw vader bij het leger was en bijgevolg geen politie nodig had (CGVS 1, p.11). Dat uw vader kolonel is bij het leger en daarom geen hulp van de politie nodig zou hebben moet worden beschouwd als een blote bewering aangezien uit niets blijkt dat het ANA zich zou hebben bezig gehouden met een opsporingsonderzoek in uw zaak, in plaats van de politie. U brengt geen element aan waaruit zou blijken dat het ANA zich met deze zaak heeft bezig gehouden. Uw antwoord is hier dus volledig naast de kwestie. Het zou alle logica tarten als uw vader niet zou proberen om de ontvoering van zijn zoon volledig uit te klaren. Dat u daarover niets kan zeggen is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid. Ook verder kan u geen details verschaffen van deze ingrijpende gebeurtenis. U kan bijvoorbeeld niet zeggen in welk dorp u door de politie bent gered van de achtervolgende taliban (CGVS 1, p.8), wat u toch redelijkerwijs te weten zou komen in de nasleep van hetgebeurde. Gevraagd of de politie u ooit heeft verhoord in verband met deze feiten antwoordt u: "Ja, mijn vader heeft aan mij gevraagd, de dingen die ik hier zei heb ik tegen hem gezegd maar toen wist ik niet waar ik was en waar het dorp was waar ik was aangekomen wist ik ook niet." (CGVS 1, p.9).

Over de nasleep van de gebeurtenissen hebt u zich ook niet geïnformeerd: u kan dat niet vragen aan uw vader omdat hij ouder is dan u (CGVS 1, p.9). U hebt nochtans nog contact met uw ouders (Vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p.4,5; CGVS 1, p.6; CGVS 2, p.3). Uw vader heeft volgens u de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS 1, p.3).

In Afghanistan beweert u vervolging te vrez en uw familie is duidelijk op de hoogte dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaatgeneraal. Dat uw familieleden die documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. Uw tegenwerping dat uw vader u niet naar Europa wilde sturen (CGVS 2, p.9) is opnieuw volledig naast de kwestie. U hebt na uw eerste gehoor op het CGVS overigens ook nagelaten om over deze kwestie te spreken met uw broer (CGVS 2, p.3) of vader (CGVS 2, p.3), hoewel u van hem denkt dat die beter op de hoogte is van wat zich heeft afgespeeld (CGVS 1, p.9). Dat u zich zoveel moeite getroost om onwetend te blijven over uw problemen, maakt dat het Commissariaat-generaal hier geen enkel geloof aan kan hechten.

Het gebrek aan enige reactie bij uw vader nadat zijn gezin door de taliban werd gevisieerd is ook niet plausibel. U blijft erbij dat uw vader geen angst had omdat hij met een kalashnikov rondloopt (CGVS 1, p.8, CGVS 2, p.9) en dat het voor hem daarom geen probleem is dat de taliban hem zouden viseren. U geeft verderop zelf aan dat Kabul onveilig is door bomaanslagen (CGVS 1, p.16) waartegen een kalashnikov niet veel bescherming biedt. Als beroepsmilitair zou uw vader zeker inzien dat hij en zijn naasten acuut gevaar lopen indien de taliban jullie actief naar het leven zou staan. Toch zou hij, als hoge militair, volgens u niet over de middelen beschikken om de relatieve veiligheid van de grote stad of veiligere regio's op te zoeken, waar er meer veiligheidsdiensten zijn (CGVS 1, p.15-16, CGVS 2, p.8). U zegt ook niet te weten of vader als hoge officier dan geen connecties heeft in belangrijke steden zoals Kabul die hem zouden kunnen helpen (CGVS 1, p.16) en overplaatsing naar een veiliger gebied zou uw inziens geen verschil uitmaken omdat hij dan naar zijn werk zou gaan en u onbeschermd zou achterblijven (CGVS 2, p.8). Deze argumenten wegen zeer licht in verhouding tot de bedreiging die u beschrijft en het profiel dat uw vader als kolonel gehad zou hebben. Dat een hoge officier in het Afghaanse leger zou nalaten zijn gezin te hervestigen in een een stabiel en veilig deel van het land, zelfs nadat hij zich bewust is geworden van een acute dreiging tegen zijn familie, is immers ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat u uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Het Vluchtelingenstatuut kan u niet toegekend worden.

De documenten die u hebt voorgelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. In de eerste plaats heeft geen van deze documenten een rechtstreeks verband met de door u beweerde feiten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. In elk geval vermogen documenten slechts een geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat in casu niet het geval is. De brief van uw schooldirecteur die bevestigt dat u daar een leerling was is na uw vertrek en op uw verzoek opgesteld. Het gaat dus om een brief met een gesolliciteerd karakter, waarvan de bewijswaarde gering is. Een medisch attest vermag niet om uitsluitel te geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Uit de vaststellingen die een arts doet zoals de aard, de plaats en de ernst van de letsels kan die weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van dergelijke letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het medische dossier kan dus geenszins bewijzen dat uw deze verwondingen zou hebben opgelopen tijdens een vlucht voor de taliban. Het merendeel van de documenten die u hebt neergelegd hebben betrekking op het werk van uw broer en vader. Louter het feit dat u verwanten zou hebben die voor de Amerikanen of het ANA hebben gewerkt volstaat niet om in uw hoofdte een gepronede vrees voor vervolging aan te tonen.

Bovendien moeten de nodige twijfels geuit worden bij de door u beweerde familiebanden. Zo kan u weinig vertellen over de man die uw broer zou zijn. Om te beginnen weet u niet waar die momenteel woont, behalve dat het in Amerika is (CGVS 1, p.5), hoewel u zegt nog steeds met hem in contact te staan. Het is eigenaardig dat uw broer nooit iets zou hebben verteld aan u over zijn nieuwe woonplaats. U weet ook niet waar hij naar school geweest is toen hij nog in Afghanistan woonde, omdat u hem dat nooit hebt gevraagd (CGVS 1, p.10).

Daarbij moet worden opgemerkt dat men over naaste verwanten meestal dergelijke kennis heeft zonder dat men zich daarover moet bevragen, en dat u wel degelijk de mogelijkheid had om dat te vragen aangezien jullie nog in contact staan (CGVS 2, p.3), maar dat u dat niet hebt gedaan. U weet niet of uw broer ooit nog andere problemen heeft gehad met de taliban die zijn vertrek zouden hebben veroorzaakt. U hebt hem dat nooit gevraagd (CGVS 1, p.9).

Dat is hoogst merkwaardig gezien de situatie dat hij het land moest ontvluchten, en dat u in België uw asielaanvraag moet komen toelichten. Volgens u bestaat er geen enkele foto van u en uw broer samen (CGVS 1, p.11). U acht dat heel normaal aangezien niemand in Afghanistan foto's neemt (CGVS 2, p.3). Dat is sterk tegenstrijdig met de bewering dat uw broer de laatste dag dat jullie samen waren een foto zou hebben genomen van u en uw vader (CGVS 1, p.11). Uw broer staat zelf niet op die foto omdat hij de foto's nam (CGVS 1, p.11). Dat is een weinig overtuigende uitleg. Er is geen reden dat uw broer niet meer foto's zou hebben genomen aan de vooravond van zijn vertrek naar Amerika, aangezien jullie op dat moment niet konden weten of jullie elkaar ooit nog zouden zien. Overigens is de foto in kwestie dermate onduidelijk dat het moeilijk is om u te vereenzelvigen met de persoon op die foto (zie de aan het administratief rapport toegevoegde foto, landeninfo nr.2). Hoewel uw broer deze foto op zijn Facebook heeft gezet, heeft hij die niet opgestuurd ter ondersteuning van uw asielaanvraag in België. Uw broer beperkte zich tot foto's van zijn eigen gezin, en die volgens u trouwens ook op zijn Facebookpagina staan (CGVS 2, p.12). Zij hebben hoegenaamd geen relevantie voor uw procedure, aangezien zij uw bewering niet ondersteunen dat deze man inderdaad uw broer is. Verder zou uw broer een handgeschreven briefje hebben opgestuurd, dat evenwel naam noch handtekening draagt, en dat bovendien uw relaas niet volledig bevestigt (CGVS 2, p.3,9). Deze manier van handelen wekt toch wel verwondering, als deze man uw oudere broer is en u wil helpen. De brief is tevens in het Pashto geschreven, wat eigenaardig is voor iemand die tolkte voor de Amerikanen en momenteel in de Verenigde Staten woont (CGVS 2, p.3). U vindt het zelf ook vreemd dat hij er niet voor gekozen heeft deze brief in het Engels op te stellen maar ziet geen bezwaar, omdat we op Facebook kunnen zien dat hij het Engels machtig is, en u biedt ook het gsm-nummer aan zodat we hem kunnen opbellen (CGVS 2, p.3). Daarmee gaat u volledig voorbij aan het punt dat het bizar is dat uw eigen broer zo lichtvaardig zou omspringen met de asielaanvraag die voor u zo belangrijk is dat u er dag en nacht over piekert (CGVS 2, p.9). U verklaart trouwens niet te weten wat er in de brief staat die uw broer heeft geschreven. U zegt eerst dat u niet weet wat hij heeft geschreven en daarna dat u het wel even hebt bekeken, maar zich niet meer herinnert wat er in de brief stond (CGVS 2, p.3,9). Opnieuw getuigen uw verklaringen van een uitgesproken desinteresse. Hoe dan ook is het weinig waarschijnlijk dat uw broer zonder reden uw vraag om hulp zou veronachtzamen, en geen grondige inspanning zou leveren om uw relaas te ondersteunen. Aangezien u geen dergelijke reden hebt gegeven, ziet het Commissariaat-generaal zich genoopt te concluderen dat deze persoon in werkelijkheid niet uw broer is.

Van de man die uw vader zou zijn legt u ook veel documenten voor, met de opvallende ommissie van de enveloppe waarmee deze verstuurd zouden zijn (CGVS 1, p.3), waardoor het vermoeden ontstaat dat uw documenten in werkelijkheid allemaal samen zijn verstuurd vanuit de Verenigde Staten. Gezien de twijfels omtrent uw familiebanden is het immers zeer mogelijk dat het hier niet alleen niet gaat om uw broer, maar ook niet om uw vader. Behalve een taskara, waarvan de bewijskracht sowieso erg laag ligt, hebt u geen enkel document waaruit duidelijk zou blijken dat dit uw vader is. Zoals hierboven opgemerkt is er slechts één foto waar u beiden op zou staan, en daarop bent u nauwelijks te herkennen. U kan ook slechts in de meest algemene termen spreken over de carrière van uw vader (CGVS 2, p.6), en over zijn huidige activiteiten kan u alleen zeggen dat "Het werk is bij het nationale leger. En hij gaat van een provincie naar de andere om mensen te beschermen. En hij houdt van het land en vecht met de taliban, tegen wie ze ook staan." (CGVS 2, p.5). Als u gevraagd wordt wat hij dan precies doet bij het leger, beschrijft u hoe hij vertelde dat hij ergens gevochten had en dat hij ook hielp bij de opleiding van nieuwe mensen bij het leger (CGVS 2, p.6). U kan dan niet eens een idee geven of uw vader bij een fronteenheid dan wel bij de ondersteunende diensten actief is. Gezien de twijfels die rijzen over de familiebanden met de mensen op wiens documenten u zich baseert, rijst het vermoeden dat u het Commissariaat-generaal het zicht probeert te belemmeren op uw werkelijke toestand en het familiale netwerk waarover u zou kunnen beschikken.

Er moet immers ook op andere punten worden vastgesteld dat u geen volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen heeft aflegt. Op een asielaanvraag rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, het netwerk waarover u kan beschikken in uw land van herkomst, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u op verschillende punten tijdens de gehoren uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 1, p.2,10,13, CGVS 2, p.2,7,13), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Hoewel u uitdrukkelijk gevraagd is of u ooit andere namen hebt gevoerd dan A.S., antwoordt u van niet (CGVS 1, p.3). U beweert ook slechts twee Facebookprofielen te hebben, allebei op naam van A.S. (CGVS 1, p.3). Aangezien uit het internetadres onomstotelijk blijkt dat dit is aangemaakt op naam van B.J., en uw broer ook de naam B. gebruikt, is u gevraagd naar deze naam. U zegt eerst dat het mogelijk is dat zijn vrienden hem zo noemen, en erkent dan dat uw broer op Facebook de naam B. gebruikt (CGVS 1, p.9-10). U verklaart nadrukkelijk niemand te kennen die de naam B.J. gebruikt (CGVS 1, p.10). U blijft daar ook bij en wijst erop dat uw profiel nu de naam A.S. vertoont, en denkt dat misschien iemand iets getagd heeft dat zou kunnen verklaren waarom de naam B.J. in uw Facebookprofiel voorkomt (CGVS 1, p.10). Deze uitleg heeft geen enkele grond in de realiteit. Hoewel men de schermnaam op Facebook kan veranderen, blijft het internetadres van een Facebookprofiel hetzelfde zolang het bestaat. Tijdens het tweede gehoor wijzigt u bovendien uw verklaringen. U geeft dan toe dat u nog een derde Facebookprofiel hebt, dat u gebruikte in Turkije en nu in ongebruik is (CGVS 2, p.3-4). Dat derde profiel staat op naam van A.B., hoewel u eerder had verklaard dat u geen andere namen had gevoerd dan A.S. en dat B. de roepnaam van uw broer zou zijn. U legt dan uit dat in Afghanistan niemand achternamen gebruikt, dat die naam ook niet op het taskara staat en dat u altijd de naam A. hebt gebruikt (CGVS 2, p.4). Deze verklaring zou meer overtuigingskracht hebben als u spontaan zelf had erkend dat u de naam B. had gebruikt, en dat u nog een derde Facebookprofiel had. U verklaart over Facebook voorts niet te weten wie uw Facebookvrienden zijn omdat u requests van overal aanvaardt (CGVS 2, p.5). Hoewel u stellig ontkent dat u iemand kent in Kabul of Jalalabad (CGVS 2, p.7) moet toch worden opgemerkt dat u over diverse Facebookvrienden in die steden beschikt. Daarbij mag men niet vergeten dat u wel degelijk kan lezen en schrijven (CGVS 1, p.5) en dat er dus van u verwacht kan worden dat u weet waar uw Facebookvrienden verblijven. Dat u lukraak mensen toevoegt als Facebookvriend wordt duidelijk weerlegd door het feit dat verschillende van deze personen opduiken doorheen uw drie Facebookprofielen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.3), wat een duidelijke indicatie is dat u actief probeert met hen in contact te blijven. U claimt niet te weten waar uw Facebookvrienden ergens wonen, dat mensen vanalles invullen op Facebook en dat in uw lijst vooral andere jongens staan die ook in België verblijven (CGVS 2, p.12). Daarmee heeft u allerm minst verduidelijkt wie deze mensen zijn met wie u actief een communicatiekanaal open houdt. Zo versterkt u de indruk dat u geen duidelijk beeld schept over het netwerk waarover u beschikt.

Ook over het ogenblik dat u Afghanistan hebt verlaten bent u niet eenduidig. U verklaart dat u het Facebookprofiel hebt getoond dat u in Afghanistan reeds gebruikte (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.4). Wanneer het CGVS de oudste post op uw tijdlijn opzoekt die dateert van 28 september 2015 en de vraag stelt of u die hebt geplaatst toen u de account in Afghanistan gebruikte, bevestigt u dat. Gevraagd of de datum dan ook klopt met uw beweerde tijdstip van vertrek wijzigt u abrupt uw verklaring en zegt u dat u onderweg was toen (CGVS 2, p.4). U beweert dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u Afghanistan hebt verlaten, maar dat het in 1394 was (=21 maart 2015 – 20 maart 2016 in de Westerse kalender). Gevraagd naar de periode van het jaar, situeert u dit aan het begin van de winter van dat jaar (CGVS 1, p.12). Aangezien u op 23 december 2015 in België asiel hebt gevraagd en verklaart ongeveer 4 maanden onderweg geweest te zijn (CGVS 1, p.12; Verklaring DVZ, p.10), wat overeen zou komen met uw verklaring dat u in september onderweg was naar Europa (CGVS 2, p.4), betekent dit dat u bent vertrokken in de zomer, en niet aan het begin van de winter. Gevraagd naar welk het laatste religieuze feest is dat u met uw familie hebt gevierd, verwijst u naar de Eid en het huwelijk van uw broer (CGVS 1, p.12). Uit de documenten die u neerlegt blijkt echter dat uw broer in 2009 reeds op zijn taskara liet noteren dat hij gehuwd was, en dat hij in 2008 en 2010 vader is geworden. In elk geval is hij reeds in 2014 naar de Verenigde Staten gereisd. Dat u naar dit trouwfeest verwijst als het laatste dat u met uw familie hebt gevierd, is dan ook een verdere aanwijzing dat u mist tracht te spuien over het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek.

Uit uw tegenstrijdige en ongeloofwaardig verklaringen over uw netwerk in Afghanistan moet worden besloten dat u weloverwogen probeert om de Belgische asielinstanties te misleiden. Bovendien werpen deze vaststellingen de nodige twijfels over de door u beweerde herkomst.

Hoewel u een zekere kennis etaleert met het district Khewa moeten er ernstige twijfels geuit worden bij uw recente verblijf in deze regio. U kan weliswaar zeggen welke stammen er in de regio wonen (CGVS 1, p.4), welke districten er rond het uwe liggen (CGVS 1, p.14), wat er zich aan de overkant van de rivier bevindt (CGVS 1, p.11) en welke richting het water daarvan stroomt (CGVS 1, p.15), dat er een kliniek is in Yassin Baba (CGVS 1, p.3), hoe lang het rijden is naar Jalalabad en hoeveel men daarvoor zou moeten betalen (CGVS 1, p.14-15), welke gewassen men in de streek teelt en wanneer tarwe geoogst wordt (CGVS 1, p.15) en kan namen geven van de malik en mollah van uw dorp (CGVS 1, p.11), blijkt uw kennis weinig doorleefd en gedetailleerd.

Uw kennis maakt bijvoorbeeld een sterk ingestudeerde indruk wanneer u uitlegt welke provincies "links" en "rechts" van Nangarhar liggen, als u voor het eerst wordt gevraagd naar de districten (CGVS 1, p.14). Hoewel het district Behsud grenst aan Khewa en vanuit uw dorp luttele kilometers verder ligt, weet u niet wat het districtscentrum ervan is (CGVS 1, p.14). Het dorp in kwestie draagt ook de naam Beshud, wat toch niet moeilijk te onthouden is. U kan ook geen enkel dorp noemen in het naburige district Darai Nur (CGVS 1, p.15). Het dorp Abdulkhil (Abdul Khail) situeert u eerst verkeerdelijk in de richting van Kunar (CGVS 1, p.11), terwijl het vanuit uw dorp richting Behsud en Jalalabad ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaart, landeninfo nr. 4). U ontkent tijdens het tweede gehoor dat u dit hebt gezegd, en zelfs dat de vraag u werd gesteld. U meent zich duidelijk te kunnen herinneren dat de vraag u niet zo werd gesteld (CGVS 2, p.12). Dat blijkt echter wel uit de feitelijke vaststellingen, en er werd u zelfs bevestiging gevraagd of dit een juiste weergave was van uw verklaring. Dat u in de loop van uw tweede gehoor dus in staat blijkt om een gedetailleerde kaart te tekenen van Khewa (CGVS 2, p.11), terwijl u aanvankelijk niet leek te weten waar een naburig dorp lag, maakt opnieuw een bestudeerde indruk. Hoewel u organisaties kan opsommen die zich met de heropbouw van het land bezig houden beweert u dat daar geen buitenlanders bij waren (CGVS 1, p.12). Dat is vreemd aangezien de PRT van Nangarhar, die u vermeldt, een organisatie is van het Amerikaanse leger en dus van buitenlanders (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 5). Hoewel u duidelijk vertrouwd bent met plaatsnamen in het district, hebt u nog nooit gehoord van de Zherai Baba dam (CGVS 2, p.9) die landbouwirrigatie in uw district mogelijk maakt en in één adem wordt genoemd met de Daruntadam die uw provincie van stroom voorziet (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 6).

Gevraagd naar recente incidenten in uw streek antwoordt u dat er 2 of 3 jaar voor uw ontvoering een commandant, Sheikh Khan, is aangevallen bij Jar Pul. Hij raakte gewond en twee van zijn mannen kwamen daarbij om. Er is ook eens een legerwagen opgeblazen en de taliban hebben in Khewa een Japanner ontvoerd en onthoofd (CGVS 1, p.12). Tijdens uw tweede gehoor hebt u het over haji Akram, een lokale commandant, aan wie u datzelfde incident toeschrijft (CGVS 2, p.9-10). U geeft geen verdere details over deze man, weet niet of hij tot de Pashtun behoort en waar hij ergens woont, hoewel u zegt dat hij in Khewa woont (CGVS 2, p.10). Het is vreemd dat u twee verschillende namen geeft voor deze commandant, en verder niets lijkt te kunnen zeggen over deze lokale commandant, die toch een prominente lokale figuur moet geweest zijn in Khewa, dat volgens u bestaat uit slechts 5 grote dorpen (CGVS 2, p.11). De taliban hebben inderdaad in Khewa een Japanner ontvoerd en vermoord, maar dat speelde zich af in 2008 en kan dus bezwaarlijk als een recente gebeurtenis bestempeld worden (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 7). Specifiek gevraagd naar incidenten in de maanden voor uw vertrek, verklaart u: "Nee. Omdat veel incidenten gebeurden in Kabul en Nangarhar en dat kwam in het nieuws maar dicht bij ons, nee, dat kan ik niet zeggen. Omdat in Afghanistan elke dag is het 3 of 4 aanvallen en dat weet u heel goed." (CGVS 2, p.10). Als u de kans wordt geboden om meer te vertellen over de incidenten uit Nangarhar die volgens u in het nieuws kwamen, antwoordt u dan weer: "Nee, want ik heb het niet gezien en ik het niet gehoord van iemand om het te vertellen want ik heb niet veel te doen met Jalalabad, dat is ver van ons." (CGVS 2, p.10). Dat u eerst verwijst naar incidenten die in het nieuws kwamen om dan plots te doen uitschijnen dat u nooit zoiets ter ore kwam, is eigenaardig. Het is vreemd dat u slechts in de meest algemene termen kan spreken over de onveiligheid in uw provincie, zeker als u beweert een vrees te koesteren jegens de taliban. Men zou dan verwachten dat u meer aandacht besteedt aan de risico's in uw omgeving. Ook de naam van de schaduwgouverneur van Nangarhar, Mir Ahmad Gul Hashmi, komt u niet bekend voor (CGVS 2, p.11). Deze hooggeplaatste talibancommandant is in juni 2015 doodgeschoten in Peshawar, een bericht dat in Nangarhar toch enig opzien gebaard moet hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.8). Ook de naam van de talibanleider in het district Khewa, Ajmal, doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 2, p.11). De arrestatie van deze man, kort nadat u beweert Afghanistan te hebben verlaten, zou voor u en uw familie nochtans zeer belangwekkend nieuws geweest zijn (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.9).

Ook over andere recente gebeurtenissen in het nieuws kan u niets vertellen. Zo werd u gevraagd naar de overstromingen in Yassin Baba. U ontwijkt eerst de vraag door te vertellen over de plaats Yassin Baba, en na aandringen beschrijft u de overstromingen als "niet veel, hevige overstromingen, dat is maar licht" (CGVS 1, p.14).

In een verslag van UNDP staat echter dat deze toch hevig genoeg waren om verschillende dodelijke slachtoffers te eisen in Yasin Baba en in uw dorp, en dan verklaart u dat dit lang geleden is gebeurd, en tegenwoordig niet meer voorvalt (CGVS 1, p.13). Dat u niet spontaan kan vertellen over deze plaatselijke natuurramp die toch de aandacht moet hebben getrokken in uw dorp (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.10) doet de wenkbrauwen fronsen, temeer dat het rapport sterk de

nadruk legt op hoe vatbaar Khewa is voor deze jaarlijkse overstromingen, die veel schade aanrichten. U lijkt zich daarvan helemaal niet bewust te zijn, wat zich moeilijk laat rijmen met een ononderbroken verblijf in deze streek. U beweert ook dat men in uw district Nowruz, het Nieuwjaar van de Afghaanse kalender niet viert (CGVS 2, p.12). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in uw district grote feestelijkheden werden georganiseerd, waaraan de lokale televisie een uitgebreide reportage wijdde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde pagina's, landeninfo nr.11-13). U werd daarmee ook geconfronteerd en blijft bij uw bewering dat jullie Nowruz niet vieren (CGVS 2, p.12). Zelfs indien u niet persoonlijk hebt deelgenomen aan de nieuwjaarsvieringen moet toch worden benadrukt dat het vreemd is dat u nooit iets ter ore is gekomen over de grote feesten die in uw eigen district en in de stad Jalalabad werden georganiseerd en waar duidelijk veel volk naartoe kwam. Ook aan uw verklaringen over de verkiezingen moet getwijfeld worden: volgens u gingen mensen uit uw omgeving stemmen in de schoolgebouwen van Yassin Baba (CGVS 1, p.14). Dat is inderdaad gebruikelijk in Afghanistan, maar voor Yassin Baba staat op de officiële lijsten van de verkiezingen in 2010 en 2014 telkens dat het stembureau in de kliniek gevestigd is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde lijsten, landeninfo nr. 14). Opnieuw zou men verwachten van iemand die altijd ter plaatse heeft gewoond dat dit zou gehoord hebben hoe men zich organiseerde in het dorp waar u naar school ging (CGVS 1, p.15).

De som van deze vaststellingen noopt het Commissariaat-generaal ertoe te besluiten dat u geen overtuigende verklaringen hebt afgelegd over de door uw beweerde herkomst uit Khewa.

Aangezien er sterke twijfels bestaan dat u inderdaad in de jaren voor uw vertrek in het district Khewa hebt gewoond, alsook de omstandigheden en het ogenblik van dat vertrek, is dat opnieuw een bevestiging dat de door u beweerde vervolgingsfeiten zich niet hebben voorgedaan zoals u het beschrijft. Door het feit dat u niet vertrouwd bent met de gebeurtenissen in Khewa, rijst integendeel het vermoeden dat u zich reeds lange tijd elders heeft gevestigd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 22/06/2017 en 31/08/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels bestaan over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. U blijft volharden in uw verklaringen dat u de volledige waarheid hebt gesproken, dat u daar bent geboren en er ook altijd hebt gewoond.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. U heeft ook duidelijk geen open kaart gespeeld over de contacten die u nog hebt met mensen in Afghanistan en uw werkelijke netwerk daar. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ook van een minderjarige wordt verwacht dat hij op een geloofwaardige manier zijn nood aan bescherming kan toelichten.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*";
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en past de elementen van deze definitie toe.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, licht verzoeker toe als volgt:

"Amper 5 zinnen verder in haar beslissing stelt het CGVS wel "... De taliban, met wie het nationale leger een bloedig conflict uitvecht".

Is er nu wel of geen bloedig conflict én dus gevaar op het lijden ernstige schade ... naar aanleiding van dat bloedige conflict ?

Deze stelling lijkt nogal contradictoir.

In deze beslissing meent het CGVS duidelijk dat ze het niet kunnen geloven dat een dreiging van de taliban niet ernstig werd genomen daar deze een bloedig conflict uitvechten met het nationale leger.

M.a.w. dan men dus wel MOET schrik hebben van de taliban ...

Deze stelling herhalen ze nog eens verder in hun beslissing door te stellen dat "...Kabul onveilig is door bomaanslagen waartegen een kalashnikov niet veel bescherming biedt. "

En

"Als beroepsmilitair zou Uw vader zeker inzien dat hij en zijn naasten acuut gevaar lopen indien de taliban jullie actief naar het leven zou staan."

Verweerster stelt in haar beslissing dat ze geen geloof kan hechten aan meneer zijn recent verblijf in het district Khewa in Afghanistan.

Meneer kan inderdaad geen recent verblijf in zijn thuis regio aantonen.

Hij verblijft immers al meer dan twee jaar hier in België !!

Meneer heeft bovendien een zeer lange en zware reisweg ondergaan en dit als niet-begeleide minderjarige!

Tijdens zijn reisweg werd hij met agressieve politiemannen, overheidspersoneel geconfronteerd waardoor zijn vertrouwen in alles en iedereen zwaar geschonden is.

Meneer probeert alle slechte herinneringen dan ook zo goed als mogelijk te verdringen.

Het CGVS stelt dat hij wel degelijk tal van vragen over zijn regio wel juist heeft kunnen beantwoorden.

Ze stellen echter dat deze kennis zou ingestudeerd zijn...

Op die manier heeft men echter altijd gelijk. Als men niet de juiste antwoorden weet te geven, is het niet goed, maar als men de juiste antwoorden wel kan geven, dan is het ook weer niet goed.

Vragen zoals wat er zich aan de overkant van de rivier bevindt, in welke richting het water stroomt, de prijs van de bus naar Jalalabad etc, zijn toch wel niet de meest evidente vragen om in te studeren ...

Men verwijt meneer enerzijds dat hij alle districten rondom het zijne kan opsommen hetgeen op ingestudeerde kennis zou wijzen, en anderzijds stelt men dat hij niet voldoende weet omdat hij niet weet of sommige provincies al dan niet links of rechts van Nagarhar liggen.

Links of rechts, vanuit welk standpunt gezien ??

Kent meneer het verschil tussen links of rechts ?

Als verzoeker dan op aanraden van zijn raadsman begint te tekenen om zo beter de dingen vanuit zijn standpunt te kunnen situeren, stelt men dan in de beslissing dat dit tevens ingestudeerd zal zijn.

Het tekenen werd vroeger vaak gebruikt, maar sinds dat alles sneller en sneller moet verlopen en het tekenen wel wat geduld vraagt, gebruikt met dit de laatste jaren steeds minder en minder,

Terwijl dit nu net bij minderjarige een zeer goede techniek blijkt om hen dingen veel makkelijker te laten situeren en opnieuw te herinneren, meer dan TWEE JAAR nadat men die plaats verlaten heeft.

Verder haalt men ook nog andere dingen aan om meneer zijn geloofwaardigheid te ondermijnen zoals het feit dat hij niet zou geweten hebben dat de verkiezingen in zijn dorp ook in het ziekenhuis plaatsvonden en dus niet alleen in de gebruikelijke school.

Moest meneer dan kunnen deelnemen aan de verkiezingen ? Hebben zijn ouders deelgenomen ? hoe moet hij dit weten ?

Ook het feit dat hij de jaarlijkse overstromingen in zijn regio niet bestempeld als recente belangrijke gebeurtenissen, wordt hem kwalijkgenomen.

Als er iets regelmatig gebeurt, in welke mate is dat dan nog een uitzonderlijke gebeurtenis ...

Ook het feit dat hij niet op de hoogte is van de aanslag en de arrestatie van enkele talibanleden NA zijn vertrek wordt hem zelfs kwalijk genomen.

Meneer is zijn land gevlucht om veiligheid te zoeken in een ander land.

Na een zeer zware reis zonder zijn ouders of enige familie is het hem dan eindelijk gelukt om hier aan te komen en veiligheid te vinden in een centrum etc ... en dan verwacht men dat hij intussen ook nog eens op de hoogte ging blijven over de gebeurtenissen die zich intussen in zijn land zouden hebben afgespeeld ?

Is het zo abnormaal dat hem dat niet meer interesseert, éénmaal hij hier nu veilig is ?

Het inlevingsvermogen van het CGVS is in dit dossier ook weer zeer miniem, quasi nihil."

Verzoeker voert verder nog aan dat zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt. Hij benadrukt dat zijn vader actief is bij het Afghaanse leger en dat zijn familie daarom gevisieerd wordt door de taliban, waarmee het Afghaanse leger, volgens de bestreden beslissing, een bloederig conflict uitvecht.

Verzoeker meent verder dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren en licht hierbij toe als volgt:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing zelf dat "... De taliban, met wie het nationale leger een bloedig conflict uitvecht".

In deze beslissing meent het CGVS duidelijk dat ze het niet kunnen geloven dat een dreiging van de taliban niet ernstig werd genomen daar deze een bloedig conflict uitvechten met het nationale leger.

M.a.w. dan men dus wel MOET schrik hebben van de taliban ...

Deze stelling herhalen ze nog eens verder in hun beslissing door te stellen dat "...Kabul onveilig is door bomaanslagen waartegen een kalashnikov niet veel bescherming biedt "

En

Als beroepsmilitair zou Uw vader zeker inzien dat hij en zijn naasten acuut gevaar lopen indien de taliban jullie actief naar het leven zou staan."

Uit al deze stellingen die het CGVS in haar bestreden beslissing inneemt blijkt duidelijk dat er een ernstig probleem is in het land van herkomst.

Dat er een bloedig conflict wordt uitgevochten tussen het nationale leger en de taliban.

Dat er bomaanslagen plaatsvinden, waar men zich, zelfs gewapend, niet kan tegen verzetten.

Het is dus duidelijk dat gewone burgers geen beroep kunnen doen op hun eigen autoriteiten,

Daar het nationale leger zelf de taliban niet de baas kan.

Men loopt wel degelijk reëel gevaar om slachtoffer te worden bij één van de gevechten of één van de zovele bomaanslagen die er ginder plaatsvinden en waar men na al die jaren nog steeds geen behoorlijke of standhoudende bescherming tegen kan bieden.

Elke dag, is een dag van overleven en hopen opdat men uiteindelijk ook niet persoonlijk zal getroffen worden bij de gevechten en de aanslagen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen van de bestreden beslissing weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, die hij een gebrek aan inlevingsvermogen verwijt. Dergelijk verweer volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker bekritiseert immers op algemene wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers geografische kennis een ingestudeerd karakter vertoont, doch de Raad stelt vast dat hij de motieven in de bestreden beslissing die aan deze vaststelling ten grondslag liggen niet kan ontkrachten. Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift de vraag stelt of hij het verschil kent tussen links en rechts, merkt de Raad immers op dat verzoeker zelf spontaan gebruik maakt van deze methode om de ligging van de districten tegenover zijn dorp te situeren (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 14), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker het verschil kent tussen links en rechts. Verzoeker gaat met dit verweer voorbij aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij provincies rondom zijn regio aan de hand van dergelijke methode begint te situeren, gelet op het feit dat hem naar de omliggende districten werd gevraagd (*Ibid.*).

Waar verzoeker verder aanvoert dat het uittekenen van dorpen een goede techniek zou zijn voor minderjarigen om dingen te situeren en zich opnieuw te herinneren, blijkt niet dat verzoeker kampte met geheugenproblemen die hem zouden verhinderen om zijn regio van herkomst toe te lichten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud in staat bleek om een gedetailleerde kaart te tekenen van zijn district, terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud moeite had om een nabijgelegen dorp te situeren (*Ibid.*, p. 11). De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat voorgaande vaststellingen verzoekers verklaringen een ingestudeerd karakter geven.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers kennis over recente gebeurtenissen in zijn regio lacunair is. Waar verzoeker aanvoert dat de jaarlijkse overstromingen geen uitzonderlijke gebeurtenis meer betreffen in zijn regio van herkomst, gaat hij eraan voorbij dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de landinformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 26, nr. 10). Uit deze informatie blijkt immers dat deze jaarlijkse overstromingen veel schade aanrichten, waaronder in verzoekers regio en dat er zes mensen stierven bij overstromingen in 2011 in het dorp Yassin Baba en verzoekers dorp. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich deze doden niet herinnert en verklaart dat de overstromingen niet zo hevig waren (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 14).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij geen kennis kan hebben over de locatie waar de verkiezingen plaatsvonden omdat hij noch zijn ouders gingen stemmen, gaat hij eraan voorbij dat verzoeker zelf verklaarde dat mensen konden gaan stemmen in de school in Yassin Baba (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 15). Van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat de door hem gegeven informatie overeenstemt met de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 26, nr. 14). Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

Waar verzoeker aanvoert dat niet van hem kan worden verwacht dat hij interesse vertoont in incidenten die plaatsvonden in zijn regio van herkomst na zijn vertrek uit Afghanistan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat de arrestatie van de talibanleider in het district Khewa in oktober 2015 een belangrijke gebeurtenis betreft voor verzoekers familie, gelet op verzoekers verklaringen dat zijn familie bedreigd werd door de taliban omwille van het profiel van zijn vader en broer. Gezien verzoeker nog contact heeft met zijn vader in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 6), is het dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker hiervan op de hoogte is. De Raad merkt verder op dat dit motief samen gelezen moet worden met de andere motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers kennis van recente incidenten in zijn regio van herkomst lacunair is. Deze motieven laat verzoeker ongemoeid.

Verzoeker tracht de vaststellingen in de bestreden beslissing te minimaliseren door te verwijzen naar zijn profiel van niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn reisweg. De Raad merkt op dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, temeer nu verzoeker verklaarde dat hij tot de zesde graad lager onderwijs naar school ging (DVZ-verklaring, stuk 27, p. 4).

Waar verzoeker verder verwijst naar zijn zware reisweg en aanvoert dat hij alle slechte herinneringen probeert te verdringen, merkt de Raad op dat hij hiermee geen bewijs bijbrengt dat zijn cognitieve vermogen zou zijn aangetast waardoor het voor hem niet mogelijk zou zijn om zijn dagelijkse leefwereld en de feiten die aanleiding gegeven hebben tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst op een doorleefde en gedetailleerde wijze te omschrijven.

De Raad benadrukt verder dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vertrouwen in alles en iedereen geschonden is, merkt de Raad op dat begrip kan worden opgebracht voor de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt. Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende zijn profiel alsook de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten, en de plaatsen en landen van verblijf, en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaart dat uw familie door de taliban werd bedreigd. Dit was de reden voor het vertrek van uw broer. Uw vader stond echter onverschillig tegenover deze dreigementen, want hij draagt altijd een kalashnikov bij zich (CGVS 1, p.8). In de eerste plaats moet hier bij worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw vader er niet zwaar aan tilde dat hij een dreigbrief van de taliban heeft gekregen en dat hij zou nalaten om ook maar de minste voorzorgsmaatregel te nemen om zijn gezin te beschermen tegen de taliban, met wie het nationale leger een bloedig conflict uitvecht in Afghanistan.

Verder blijkt uit de door u voorgelegde documenten dat uw broer reeds in 2010 aanbevelingsbrieven kreeg ter ondersteuning van zijn aanvraag van een speciaal visum voor de Verenigde Staten, en dat er zelfs in de documenten uit 2008 reeds sprake is van een visumaanvraag. Dat wijst er op dat de dreigbrief die gedateerd is op 15/3/1393 (=05 juni 2014 in de Westerse kalender) geen cruciale rol gespeeld kan hebben in zijn beslissing om het land te verlaten, aangezien hij daartoe duidelijk al stappen had ondernomen voor die datum.

Omdat van deze speciale inreisvisa geweten is dat het een jarenlange procedure betreft (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo 1) moet worden besloten dat de omstandigheden van zijn vertrek hoegenaamd niet stroken met uw voorstelling van de feiten. Toch beweert u dat het slechts enkele maanden duurde voordat hij met zijn gezin kon vertrekken, en dat hij tijdens zijn laatste dagen in Afghanistan daarover sprak met u, ongeveer anderhalve maand nadat die dreigbrief was toegekomen (CGVS 1, p.13). U verklaart verder niet op de hoogte te zijn van de procedure die uw broer heeft doorlopen voor hij zijn visum kreeg (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.6), wat in schril contrast staat met uw stellige zekerheid dat uw broer naar Amerika is gegaan als gevolg van die dreigbrief (CGVS 1, p.8,9, CGVS 2, p.6). Men kan dus aannemen dat de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is er wel degelijk een jarenlange procedure had opzitten alvorens hij naar de Verenigde Staten kon vertrekken in plaats van op een paar maanden na de 'dreiging' zijn vertrek geregeld te zien.

U beweert dat u vervolgens door de taliban bent ontvoerd. Het moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat uw verklaringen daaromtrent weinig doorleefd en spontaan zijn (CGVS 1, p.7-8). Bovendien spreidt u een opvallende desinteresse tentoon in de feiten die aan de basis zouden liggen hiervan, een houding die uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Zo vertelt u dat de taliban tijdens uw ontvoering uw vaders telefoonnummer aan u hebben ontfutseld, en dat zij hem eisen stelden voor uw vrijlating. U hebt geen idee hoe uw vader reageerde op deze boodschap. Volgens u hebt u nooit de gelegenheid gekregen om daarnaar te vragen (CGVS 1, p.8). Aangezien u nog anderhalve maand in het ziekenhuis hebt doorgebracht en vervolgens twee maanden thuis bent geweest voor uw vertrek (CGVS 1, p.7) valt het niet ernstig te nemen dat u nooit de kans hebt gehad om met uw vader te spreken over wat er zich had voorgedaan. Bovendien staat u nog steeds in contact met uw vader, maar hebt u zelfs na de vragen hieromtrent op uw eerste gehoor nagelaten om zelfs maar te proberen om meer inlichtingen in te winnen in de aanloop van uw tweede gehoor (CGVS 2, p.3). Verder moeten toch de nodige twijfels geuit worden bij het feit dat de taliban uw ontvoering organiseerden, om u vervolgens onbewaakt achter te laten zodat u kon ontsnappen (CGVS 1, p.7), net zoals het mag verbazen dat u met een oorlogsgeweer in het been werd geschoten en toch nog steeds de achtervolgende taliban te snel af was (CGVS 1, p.7,8). Volgens u had u niet door hoe ernstig de wonde was omdat u de pijn niet voelde (CGVS 1, p.8). Waar het misschien mogelijk is dat u door de adrenaline niet meteen bewust was van de wonde in het been, moet het Commissariaat-generaal toch opmerken dat een kogel uit een oorlogswapen van zwaar kaliber die uw been doorboorde (CGVS 1, p.8) toch heel wat schade zou aanrichten. Deze vaststelling doet het op zijn minst vreemd lijken dat u toch kon ontkomen aan uw belagers, zeker wanneer deze u onder vuur namen met automatische wapens. U kan verder ook niets vertellen over de afloop van dit incident. U weet niets over wie deze talibanstrijder was of wat er met hem gebeurd is nadat u door de politie bent gered. U hebt daar nooit naar gevraagd, verklaart u (CGVS 1, p.8). Volgens uw verklaringen bent u ternauwernood aan de dood ontsnapt, en dus is het weinig geloofwaardig dat u nooit enige vraag hebt gesteld naar wat er precies gebeurde. U hebt dat zelf nooit gedaan maar u acht het mogelijk dat uw vader daar wel naar heeft gevraagd (CGVS 1, p.9). U zegt ook te denken dat uw vader wel naar de politie is gestapt, maar u hebt geen documenten daarvan, hoewel u duidelijk werd gemaakt dat u uw asielaanvraag met alle beschikbare middelen moet ondersteunen (CGVS 1, p.11). Het is frappant dat u zich nooit zekerheid verschaft zou hebben over het feit of uw vader over documenten beschikt die deze vervolgingsfeiten zouden staven. U verklaart immers dat uw vader de nodige documenten uit Afghanistan heeft opgestuurd en dan is het vreemd dat u verzuimd zou hebben om aan te dringen op dergelijke sterke bewijzen die zouden voortvloeien uit een gerechtelijk onderzoek. Wanneer u nogmaals de vraag wordt gesteld of de politie enig onderzoek hebben gevoerd naar deze ontvoering, zegt u dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS 1, p.9). Dat de overheid in dergelijk geval een grondig onderzoek zou nalaten, zou evenwel strijdig zijn met de logica. Dat u niet zou gemerkt hebben dat er een onderzoek werd gevoerd, valt ook niet aannemelijk te noemen. Bovendien verklaart u dat uw vader bij het leger was en bijgevolg geen politie nodig had (CGVS 1, p.11). Dat uw vader kolonel is bij het leger en daarom geen hulp van de politie nodig zou hebben moet worden beschouwd als een blote bewering aangezien uit niets blijkt dat het ANA zich zou hebben bezig gehouden met een opsporingsonderzoek in uw zaak, in plaats van de politie. U brengt geen element aan waaruit zou blijken dat het ANA zich met deze zaak heeft bezig gehouden. Uw antwoord is hier dus volledig naast de kwestie. Het zou alle logica tarten als uw vader niet zou proberen om de ontvoering van zijn zoon volledig uit te klaren. Dat u daarover niets kan zeggen is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid. Ook verder kan u geen details verschaffen van deze ingrijpende gebeurtenis. U kan bijvoorbeeld niet zeggen in welk dorp u door de politie bent gered van de achtervolgende taliban (CGVS 1, p.8), wat u toch redelijkerwijs te weten zou komen in de nasleep van hetgebeurde. Gevraagd of de politie u ooit heeft verhoord in verband met deze feiten antwoordt u: "Ja, mijn vader heeft aan mij gevraagd, de dingen die ik hier zei heb ik tegen hem gezegd maar toen wist ik niet waar ik was en waar het dorp was waar ik was aangekomen wist ik ook niet." (CGVS 1, p.9).

Over de nasleep van de gebeurtenissen hebt u zich ook niet geïnformeerd: u kan dat niet vragen aan uw vader omdat hij ouder is dan u (CGVS 1, p.9). U hebt nochtans nog contact met uw ouders (Vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p.4,5; CGVS 1, p.6; CGVS 2, p.3). Uw vader heeft volgens u de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS 1, p.3). In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en uw familie is duidelijk op de hoogte dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaatgeneraal. Dat uw familieleden die documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. Uw tegenwerping dat uw vader u niet naar Europa wilde sturen (CGVS 2, p.9) is opnieuw volledig naast de kwestie. U hebt na uw eerste gehoor op het CGVS overigens ook nagelaten om over deze kwestie te spreken met uw broer (CGVS 2, p.3) of vader (CGVS 2, p.3), hoewel u van hem denkt dat die beter op de hoogte is van wat zich heeft afgespeeld (CGVS 1, p.9). Dat u zich zoveel moeite getroost om onwetend te blijven over uw problemen, maakt dat het Commissariaat-generaal hier geen enkel geloof aan kan hechten.

Het gebrek aan enige reactie bij uw vader nadat zijn gezin door de taliban werd gevisieerd is ook niet plausibel. U blijft erbij dat uw vader geen angst had omdat hij met een kalashnikov rondloopt (CGVS 1, p.8, CGVS 2, p.9) en dat het voor hem daarom geen probleem is dat de taliban hem zouden viseren. U geeft verderop zelf aan dat Kabul onveilig is door bomaanslagen (CGVS 1, p.16) waartegen een kalashnikov niet veel bescherming biedt. Als beroepsmilitair zou uw vader zeker inzien dat hij en zijn naasten acuut gevaar lopen indien de taliban jullie actief naar het leven zou staan. Toch zou hij, als hoge militair, volgens u niet over de middelen beschikken om de relatieve veiligheid van de grote stad of veiligere regio's op te zoeken, waar er meer veiligheidsdiensten zijn (CGVS 1, p.15-16, CGVS 2, p.8). U zegt ook niet te weten of vader als hoge officier dan geen connecties heeft in belangrijke steden zoals Kabul die hem zouden kunnen helpen (CGVS 1, p.16) en overplaatsing naar een veiliger gebied zou uw inziens geen verschil uitmaken omdat hij dan naar zijn werk zou gaan en u onbeschermd zou achterblijven (CGVS 2, p.8). Deze argumenten wegen zeer licht in verhouding tot de bedreiging die u beschrijft en het profiel dat uw vader als kolonel gehad zou hebben. Dat een hoge officier in het Afghaanse leger zou nalaten zijn gezin te hervestigen in een stabiel en veilig deel van het land, zelfs nadat hij zich bewust is geworden van een acute dreiging tegen zijn familie, is immers ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat u uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Het Vluchtelingenstatuut kan u niet toegekend worden.

De documenten die u hebt voorgelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. In de eerste plaats heeft geen van deze documenten een rechtstreeks verband met de door u beweerde feiten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. In elk geval vermogen documenten slechts een geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat in casu niet het geval is. De brief van uw schooldirecteur die bevestigt dat u daar een leerling was is na uw vertrek en op uw verzoek opgesteld. Het gaat dus om een brief met een gesolliciteerd karakter, waarvan de bewijswaarde gering is. Een medisch attest vermag niet om uitsluitel te geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Uit de vaststellingen die een arts doet zoals de aard, de plaats en de ernst van de letsels kan die weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van dergelijke letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het medische dossier kan dus geenszins bewijzen dat uw deze verwondingen zou hebben opgelopen tijdens een vlucht voor de taliban. Het merendeel van de documenten die u hebt neergelegd hebben betrekking op het werk van uw broer en vader. Louter het feit dat u verwanten zou hebben die voor de Amerikanen of het ANA hebben gewerkt volstaat niet om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Bovendien moeten de nodige twijfels geuit worden bij de door u beweerde familiebanden. Zo kan u weinig vertellen over de man die uw broer zou zijn.

Om te beginnen weet u niet waar die momenteel woont, behalve dat het in Amerika is (CGVS 1, p.5), hoewel u zegt nog steeds met hem in contact te staan. Het is eigenaardig dat uw broer nooit iets zou hebben verteld aan u over zijn nieuwe woonplaats. U weet ook niet waar hij naar school geweest is toen hij nog in Afghanistan woonde, omdat u hem dat nooit hebt gevraagd (CGVS 1, p.10).

Daarbij moet worden opgemerkt dat men over naaste verwanten meestal dergelijke kennis heeft zonder dat men zich daarover moet bevragen, en dat u wel degelijk de mogelijkheid had om dat te vragen aangezien jullie nog in contact staan (CGVS 2, p.3), maar dat u dat niet hebt gedaan. U weet niet of uw broer ooit nog andere problemen heeft gehad met de taliban die zijn vertrek zouden hebben veroorzaakt. U hebt hem dat nooit gevraagd (CGVS 1, p.9). Dat is hoogst merkwaardig gezien de situatie dat hij het land moest ontvluchten, en dat u in België uw asielrelaas moet komen toelichten. Volgens u bestaat er geen enkele foto van u en uw broer samen (CGVS 1, p.11). U acht dat heel normaal aangezien niemand in Afghanistan foto's neemt (CGVS 2, p.3). Dat is sterk tegenstrijdig met de bewering dat uw broer de laatste dag dat jullie samen waren een foto zou hebben genomen van u en uw vader (CGVS 1, p.11). Uw broer staat zelf niet op die foto omdat hij de foto's nam (CGVS 1, p.11). Dat is een weinig overtuigende uitleg. Er is geen reden dat uw broer niet meer foto's zou hebben genomen aan de vooravond van zijn vertrek naar Amerika, aangezien jullie op dat moment niet konden weten of jullie elkaar ooit nog zouden zien. Overigens is de foto in kwestie dermate onduidelijk dat het moeilijk is om u te vereenzelvigen met de persoon op die foto (zie de aan het administratief rapport toegevoegde foto, landeninfo nr.2). Hoewel uw broer deze foto op zijn Facebook heeft gezet, heeft hij die niet opgestuurd ter ondersteuning van uw asielaanvraag in België. Uw broer beperkte zich tot foto's van zijn eigen gezin, en die volgens u trouwens ook op zijn Facebookpagina staan (CGVS 2, p.12). Zij hebben hoegenaamd geen relevantie voor uw procedure, aangezien zij uw bewering niet ondersteunen dat deze man inderdaad uw broer is. Verder zou uw broer een handgeschreven briefje hebben opgestuurd, dat evenwel naam noch handtekening draagt, en dat bovendien uw relaas niet volledig bevestigt (CGVS 2, p.3,9). Deze manier van handelen wekt toch wel verwondering, als deze man uw oudere broer is en u wil helpen. De brief is tevens in het Pashto geschreven, wat eigenaardig is voor iemand die tolkte voor de Amerikanen en momenteel in de Verenigde Staten woont (CGVS 2, p.3). U vindt het zelf ook vreemd dat hij er niet voor gekozen heeft deze brief in het Engels op te stellen maar ziet geen bezwaar, omdat we op Facebook kunnen zien dat hij het Engels machtig is, en u biedt ook het gsm-nummer aan zodat we hem kunnen opbellen (CGVS 2, p.3). Daarmee gaat u volledig voorbij aan het punt dat het bizar is dat uw eigen broer zo lichtvaardig zou omspringen met de asielprocedure die voor u zo belangrijk is dat u er dag en nacht over piekert (CGVS 2, p.9). U verklaart trouwens niet te weten wat er in de brief staat die uw broer heeft geschreven. U zegt eerst dat u niet weet wat hij heeft geschreven en daarna dat u het wel even hebt bekeken, maar zich niet meer herinnert wat er in de brief stond (CGVS 2, p.3,9). Opnieuw getuigen uw verklaringen van een uitgesproken desinteresse. Hoe dan ook is het weinig waarschijnlijk dat uw broer zonder reden uw vraag om hulp zou veronachtzamen, en geen grondige inspanning zou leveren om uw relaas te ondersteunen. Aangezien u geen dergelijke reden hebt gegeven, ziet het Commissariaat-generaal zich genoopt te concluderen dat deze persoon in werkelijkheid niet uw broer is.

Van de man die uw vader zou zijn legt u ook veel documenten voor, met de opvallende ommissie van de enveloppe waarmee deze verstuurd zouden zijn (CGVS 1, p.3), waardoor het vermoeden ontstaat dat uw documenten in werkelijkheid allemaal samen zijn verstuurd vanuit de Verenigde Staten. Gezien de twijfels omtrent uw familiebanden is het immers zeer mogelijk dat het hier niet alleen niet gaat om uw broer, maar ook niet om uw vader. Behalve een taskara, waarvan de bewijskracht sowieso erg laag ligt, hebt u geen enkel document waaruit duidelijk zou blijken dat dit uw vader is. Zoals hierboven opgemerkt is er slechts één foto waar u beiden op zou staan, en daarop bent u nauwelijks te herkennen. U kan ook slechts in de meest algemene termen spreken over de carrière van uw vader (CGVS 2, p.6), en over zijn huidige activiteiten kan u alleen zeggen dat "Het werk is bij het nationale leger. En hij gaat van een provincie naar de andere om mensen te beschermen. En hij houdt van het land en vecht met de taliban, tegen wie ze ook staan." (CGVS 2, p.5). Als u gevraagd wordt wat hij dan precies doet bij het leger, beschrijft u hoe hij vertelde dat hij ergens gevochten had en dat hij ook hielp bij de opleiding van nieuwe mensen bij het leger (CGVS 2, p.6). U kan dan niet eens een idee geven of uw vader bij een fronteenheid dan wel bij de ondersteunende diensten actief is. Gezien de twijfels die rijzen over de familiebanden met de mensen op wiens documenten u zich baseert, rijst het vermoeden dat u het Commissariaat-generaal het zicht probeert te belemmeren op uw werkelijke toestand en het familiale netwerk waarover u zou kunnen beschikken.

Er moet immers ook op andere punten worden vastgesteld dat u geen volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen heeft aflegt. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, het netwerk waarover u kan beschikken in uw land van herkomst, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u op verschillende punten tijdens de gehoren uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 1, p.2,10,13, CGVS 2, p.2,7,13), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Hoewel u uitdrukkelijk gevraagd is of u ooit andere namen hebt gevoerd dan A.S., antwoordt u van niet (CGVS 1, p.3). U beweert ook slechts twee Facebookprofielen te hebben, allebei op naam van A.S. (CGVS 1, p.3). Aangezien uit het internetadres onomstotelijk blijkt dat dit is aangemaakt op naam van B.J., en uw broer ook de naam B. gebruikt, is u gevraagd naar deze naam. U zegt eerst dat het mogelijk is dat zijn vrienden hem zo noemen, en erkent dan dat uw broer op Facebook de naam B. gebruikt (CGVS 1, p.9-10). U verklaart nadrukkelijk niemand te kennen die de naam B.J. gebruikt (CGVS 1, p.10). U blijft daar ook bij en wijst erop dat uw profiel nu de naam A.S. vertoont, en denkt dat misschien iemand iets getagd heeft dat zou kunnen verklaren waarom de naam B.J. in uw Facebookprofiel voorkomt (CGVS 1, p.10). Deze uitleg heeft geen enkele grond in de realiteit. Hoewel men de schermnaam op Facebook kan veranderen, blijft het internetadres van een Facebookprofiel hetzelfde zolang het bestaat. Tijdens het tweede gehoor wijzigt u bovendien uw verklaringen. U geeft dan toe dat u nog een derde Facebookprofiel hebt, dat u gebruikte in Turkije en nu in ongebruik is (CGVS 2, p.3-4). Dat derde profiel staat op naam van A.B., hoewel u eerder had verklaard dat u geen andere namen had gevoerd dan A.S. en dat B. de roepnaam van uw broer zou zijn. U legt dan uit dat in Afghanistan niemand achternamen gebruikt, dat die naam ook niet op het taskara staat en dat u altijd de naam A. hebt gebruikt (CGVS 2, p.4). Deze verklaring zou meer overtuigingskracht hebben als u spontaan zelf had erkend dat u de naam B. had gebruikt, en dat u nog een derde Facebookprofiel had. U verklaart over Facebook voorts niet te weten wie uw Facebookvrienden zijn omdat u requests van overal aanvaardt (CGVS 2, p.5). Hoewel u stellig ontkent dat u iemand kent in Kabul of Jalalabad (CGVS 2, p.7) moet toch worden opgemerkt dat u over diverse Facebookvrienden in die steden beschikt. Daarbij mag men niet vergeten dat u wel degelijk kan lezen en schrijven (CGVS 1, p.5) en dat er dus van u verwacht kan worden dat u weet waar uw Facebookvrienden verblijven. Dat u lukraak mensen toevoegt als Facebookvriend wordt duidelijk weerlegd door het feit dat verschillende van deze personen opduiken doorheen uw drie Facebookprofielen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.3), wat een duidelijke indicatie is dat u actief probeert met hen in contact te blijven. U claimt niet te weten waar uw Facebookvrienden ergens wonen, dat mensen vanalles invullen op Facebook en dat in uw lijst vooral andere jongens staan die ook in België verblijven (CGVS 2, p.12). Daarmee heeft u allerm minst verduidelijkt wie deze mensen zijn met wie u actief een communicatiekanaal open houdt. Zo versterkt u de indruk dat u geen duidelijk beeld schept over het netwerk waarover u beschikt.

Ook over het ogenblik dat u Afghanistan hebt verlaten bent u niet eenduidig. U verklaart dat u het Facebookprofiel hebt getoond dat u in Afghanistan reeds gebruikte (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.4). Wanneer het CGVS de oudste post op uw tijdlijn opzoekt die dateert van 28 september 2015 en de vraag stelt of u die hebt geplaatst toen u de account in Afghanistan gebruikte, bevestigt u dat. Gevraagd of de datum dan ook klopt met uw beweerde tijdstip van vertrek wijzigt u abrupt uw verklaring en zegt u dat u onderweg was toen (CGVS 2, p.4). U beweert dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u Afghanistan hebt verlaten, maar dat het in 1394 was (=21 maart 2015 – 20 maart 2016 in de Westerse kalender). Gevraagd naar de periode van het jaar, situeert u dit aan het begin van de winter van dat jaar (CGVS 1, p.12). Aangezien u op 23 december 2015 in België asiel hebt gevraagd en verklaart ongeveer 4 maanden onderweg geweest te zijn (CGVS 1, p.12; Verklaring DVZ, p.10), wat overeen zou komen met uw verklaring dat u in september onderweg was naar Europa (CGVS 2, p.4), betekent dit dat u bent vertrokken in de zomer, en niet aan het begin van de winter. Gevraagd naar welk het laatste religieuze feest is dat u met uw familie hebt gevierd, verwijst u naar de Eid en het huwelijk van uw broer (CGVS 1, p.12). Uit de documenten die u neerlegt blijkt echter dat uw broer in 2009 reeds op zijn taskara liet noteren dat hij gehuwd was, en dat hij in 2008 en 2010 vader is geworden. In elk geval is hij reeds in 2014 naar de Verenigde Staten gereisd. Dat u naar dit trouwfeest verwijst als het laatste dat u met uw familie hebt gevierd, is dan ook een verdere aanwijzing dat u mist tracht te spuien over het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek.

Uit uw tegenstrijdige en ongeloofwaardig verklaringen over uw netwerk in Afghanistan moet worden besloten dat u weloverwogen probeert om de Belgische asielinstanties te misleiden. Bovendien werpen deze vaststellingen de nodige twijfels over de door u beweerde herkomst.

Hoewel u een zekere kennis etaleert met het district Khewa moeten er ernstige twijfels geuit worden bij uw recente verblijf in deze regio. U kan weliswaar zeggen welke stammen er in de regio wonen (CGVS 1, p.4), welke districten er rond het uwe liggen (CGVS 1, p.14), wat er zich aan de overkant van de rivier bevindt (CGVS 1, p.11) en welke richting het water daarvan stroomt (CGVS 1, p.15), dat er een kliniek is

in Yassin Baba (CGVS 1, p.3), hoe lang het rijden is naar Jalalabad en hoeveel men daarvoor zou moeten betalen (CGVS 1, p.14-15), welke gewassen men in de streek teelt en wanneer tarwe geoogst wordt (CGVS 1, p.15) en kan namen geven van de malik en mollah van uw dorp (CGVS 1, p.11), blijkt uw kennis weinig doorleefd en gedetailleerd. Uw kennis maakt bijvoorbeeld een sterk ingestudeerde indruk wanneer u uitlegt welke provincies "links" en "rechts" van Nangarhar liggen, als u voor het eerst wordt gevraagd naar de districten (CGVS 1, p.14). Hoewel het district Behsud grenst aan Khewa en vanuit uw dorp luttele kilometers verder ligt, weet u niet wat het districtscentrum ervan is (CGVS 1, p.14). Het dorp in kwestie draagt ook de naam Beshud, wat toch niet moeilijk te onthouden is. U kan ook geen enkel dorp noemen in het naburige district Darai Nur (CGVS 1, p.15). Het dorp Abdulkhil (Abdul Khail) situeert u eerst verkeerd in de richting van Kunar (CGVS 1, p.11), terwijl het vanuit uw dorp richting Behsud en Jalalabad ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaart, landeninfo nr. 4). U ontkent tijdens het tweede gehoor dat u dit hebt gezegd, en zelfs dat de vraag u werd gesteld. U meent zich duidelijk te kunnen herinneren dat de vraag u niet zo werd gesteld (CGVS 2, p.12). Dat blijkt echter wel uit de feitelijke vaststellingen, en er werd u zelfs bevestiging gevraagd of dit een juiste weergave was van uw verklaring. Dat u in de loop van uw tweede gehoor dus in staat blijkt om een gedetailleerde kaart te tekenen van Khewa (CGVS 2, p.11), terwijl u aanvankelijk niet leek te weten waar een naburig dorp lag, maakt opnieuw een bestudeerde indruk. Hoewel u organisaties kan opsommen die zich met de heropbouw van het land bezig houden beweert u dat daar geen buitenlanders bij waren (CGVS 1, p.12). Dat is vreemd aangezien de PRT van Nangarhar, die u vermeldt, een organisatie is van het Amerikaanse leger en dus van buitenlanders (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 5). Hoewel u duidelijk vertrouwd bent met plaatsnamen in het district, hebt u nog nooit gehoord van de Zherai Baba dam (CGVS 2, p.9) die landbouwirrigatie in uw district mogelijk maakt en in één adem wordt genoemd met de Daruntadam die uw provincie van stroom voorziet (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 6).

Gevraagd naar recente incidenten in uw streek antwoordt u dat er 2 of 3 jaar voor uw ontvoering een commandant, Sheikh Khan, is aangevallen bij Jar Pul. Hij raakte gewond en twee van zijn mannen kwamen daarbij om. Er is ook eens een legerwagen opgeblazen en de taliban hebben in Khewa een Japanner ontvoerd en onthoofd (CGVS 1, p.12). Tijdens uw tweede gehoor hebt u het over haji Akram, een lokale commandant, aan wie u datzelfde incident toeschrijft (CGVS 2, p.9-10). U geeft geen verdere details over deze man, weet niet of hij tot de Pashtun behoort en waar hij ergens woont, hoewel u zegt dat hij in Khewa woont (CGVS 2, p.10). Het is vreemd dat u twee verschillende namen geeft voor deze commandant, en verder niets lijkt te kunnen zeggen over deze lokale commandant, die toch een prominente lokale figuur moet geweest zijn in Khewa, dat volgens u bestaat uit slechts 5 grote dorpen (CGVS 2, p.11). De taliban hebben inderdaad in Khewa een Japanner ontvoerd en vermoord, maar dat speelde zich af in 2008 en kan dus bezwaarlijk als een recente gebeurtenis bestempeld worden (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 7). Specifiek gevraagd naar incidenten in de maanden voor uw vertrek, verklaart u: "Nee. Omdat veel incidenten gebeurden in Kabul en Nangarhar en dat kwam in het nieuws maar dicht bij ons, nee, dat kan ik niet zeggen. Omdat in Afghanistan elke dag is het 3 of 4 aanvallen en dat weet u heel goed." (CGVS 2, p.10). Als u de kans wordt geboden om meer te vertellen over de incidenten uit Nangarhar die volgens u in het nieuws kwamen, antwoordt u dan weer: "Nee, want ik heb het niet gezien en ik het niet gehoord van iemand om het te vertellen want ik heb niet veel te doen met Jalalabad, dat is ver van ons." (CGVS 2, p.10). Dat u eerst verwijst naar incidenten die in het nieuws kwamen om dan plots te doen uitschijnen dat u nooit zoiets ter ore kwam, is eigenaardig. Het is vreemd dat u slechts in de meest algemene termen kan spreken over de onveiligheid in uw provincie, zeker als u beweert een vrees te koesteren jegens de taliban. Men zou dan verwachten dat u meer aandacht besteedt aan de risico's in uw omgeving. Ook de naam van de schaduwgouverneur van Nangarhar, Mir Ahmad Gul Hashmi, komt u niet bekend voor (CGVS 2, p.11). Deze hooggeplaatste talibancommandant is in juni 2015 doodgeschoten in Peshawar, een bericht dat in Nangarhar toch enig opzien gebaard moet hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.8). Ook de naam van de talibanleider in het district Khewa, Ajmal, doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 2, p.11). De arrestatie van deze man, kort nadat u beweert Afghanistan te hebben verlaten, zou voor u en uw familie nochtans zeer belangwekkend nieuws geweest zijn (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.9).

Ook over andere recente gebeurtenissen in het nieuws kan u niets vertellen. Zo werd u gevraagd naar de overstromingen in Yassin Baba. U ontwijkt eerst de vraag door te vertellen over de plaats Yassin Baba, en na aandringen beschrijft u de overstromingen als "niet veel, hevige overstromingen, dat is maar licht" (CGVS 1, p.14). In een verslag van UNDP staat echter dat deze toch hevig genoeg waren om verschillende dodelijke slachtoffers te eisen in Yassin Baba en in uw dorp, en dan verklaart u dat dit lang geleden is gebeurd, en tegenwoordig niet meer voorvalt (CGVS 1, p.13).

Dat u niet spontaan kan vertellen over deze plaatselijke natuurramp die toch de aandacht moet hebben getrokken in uw dorp (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr.10) doet de wenkbrauwen fronsen, temeer dat het rapport sterk de nadruk legt op hoe vatbaar Khewa is voor deze jaarlijkse overstromingen, die veel schade aanrichten. U lijkt zich daarvan helemaal niet bewust te zijn, wat zich moeilijk laat rijmen met een ononderbroken verblijf in deze streek. U beweert ook dat men in uw district Nowruz, het Nieuwjaar van de Afghaanse kalender niet viert (CGVS 2, p.12). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in uw district grote feestelijkheden werden georganiseerd, waaraan de lokale televisie een uitgebreide reportage wijdde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde pagina's, landeninfo nr.11-13). U werd daarmee ook geconfronteerd en blijft bij uw bewering dat jullie Nowruz niet vieren (CGVS 2, p.12). Zelfs indien u niet persoonlijk hebt deelgenomen aan de nieuwjaarsvieringen moet toch worden benadrukt dat het vreemd is dat u nooit iets ter ore is gekomen over de grote feesten die in uw eigen district en in de stad Jalalabad werden georganiseerd en waar duidelijk veel volk naartoe kwam. Ook aan uw verklaringen over de verkiezingen moet getwijfeld worden: volgens u gingen mensen uit uw omgeving stemmen in de schoolgebouwen van Yassin Baba (CGVS 1, p.14). Dat is inderdaad gebruikelijk in Afghanistan, maar voor Yassin Baba staat op de officiële lijsten van de verkiezingen in 2010 en 2014 telkens dat het stembureau in de kliniek gevestigd is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde lijsten, landeninfo nr. 14). Opnieuw zou men verwachten van iemand die altijd ter plaatse heeft gewoond dat dit zou gehoord hebben hoe men zich organiseerde in het dorp waar u naar school ging (CGVS 1, p.15).

De som van deze vaststellingen noopt het Commissariaat-generaal ertoe te besluiten dat u geen overtuigende verklaringen hebt afgelegd over de door uw beweerde herkomst uit Khewa.

Aangezien er sterke twijfels bestaan dat u inderdaad in de jaren voor uw vertrek in het district Khewa hebt gewoond, alsook de omstandigheden en het ogenblik van dat vertrek, is dat opnieuw een bevestiging dat de door u beweerde vervolgingsfeiten zich niet hebben voorgedaan zoals u het beschrijft. Door het feit dat u niet vertrouwd bent met de gebeurtenissen in Khewa, rijst integendeel het vermoeden dat u zich reeds lange tijd elders heeft gevestigd."

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in zijn voorgehouden regio van herkomst tot zijn vertrek naar België en aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker zijn recente herkomst uit Shega, in het district Khewa in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en meermaals werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouds en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 2, 13; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 8, p. 2, 7, 13).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP